

ἐπὶ τῶν σουλτανικῶν γονάτων, οἱ αὐλικοὶ οὐδέποτε ἔλλειπον νὰ ποιῶσιν αὐτῷ φιλοφρονεστάτας ὑποκλίσεις.

»Ὀλίγον ἔμελλε τῷ Σουλτάνῳ ὁ διαμελισμὸς τῆς αὐτοκρατορίας του, προστίθηναι ὁ εἰρημένος ἀνταποκριτὴς, ἤρκει μόνον νὰ ἠδύνατο νὰ σημειοῖ καθ' ἑκάστην νέαν νίκην τοῦ ἀλέκτορος του. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡμέραν τινὰ μαθὼν ὁ Ἀβδούλ-Ἀζίζ ὅτι ὁ Μουχαρέμ ἐφόρευεν ἀλέκτορα κομισθέντα εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τινος Ἀμερικανοῦ, τοσοῦτον ἐχάρη, ὥστε περιέβαλε τὸν τυνησίον ἀλέκτορα μὲ τὸ παράσημον τοῦ Ὄσμανιέ.

»Διὰ τῆς πράξεως ταύτης ὁ Μουχαρέμ ἐξητυγνώσθη, ἀπὸ τῆς πτιγμῆς δὲ ἐκεῖνης οἱ σκοποὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δολμά-Βαξέ παρούσῃζον αὐτῷ ὄπλα.

»Ἄλλ' ὁ μᾶλλον ὑπερήφανος καὶ εὐτυχέστερος τῶν ἀλεκτόρων ἔδει νὰ ὑποστῇ ὡσαύτως τὴν ἀστάθειαν τῆς Τύχης. Ὁ Σουλτάνος ἐξεθρονίσθη· εἶτα ἐπῆλθεν ἡ περίφημος ὑπόθεσις τῶν ψαλιδίων.

»Ὁ Μουχαρέμ τότε εἶδεν ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον ὑπ' ὄλων τῶν θαυμαστῶν του. Ἀφῆρσαν τὸ παράσημόν του, τῶν δὲ ἡμερῶν αὐτοῦ δὲν ἐφείσθησαν, εἰμὴ διότι αἱ λίαν γεροντικαὶ σάρκες του ἦσαν ὄλως ἀκατάλληλοι διὰ καλὸν ψητόν. Διήλθε χρόνον τινὰ περιπλανώμενος περὶ τὸ Τεπε-Μαχμουτ, πλησίον τοῦ ὠραίου μαυσαλείου τοῦ Ἀβδούλ Ἀζίζ, ἀκολουθῶς δὲ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡμέραν τινὰ ἀνευρέθη ὑπὸ τῶν δερβισῶν, οἵτινες ἐπεμελήθησαν αὐτοῦ.

»Σήμερον ἀγγέλλεται ὁ θάνατός του. Ἐκπνέει ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ἐκδικουοῖσι τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του.

»Τοιαύτη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Μουχαρέμ, τοῦ εὐνοουμένου ἀλέκτορος τοῦ Σουλτάν Ἀζίζ».

Α.

ΦΑΛΑΙΝΩΝ ΑΓΡΑ

Ἐπιστολὴ τις τοῦ κ. T. Barrois, λαβόντος ἐπισημονικὴν τινα ἀποστολὴν ἐν Λαπωνίᾳ, δίδωσι τὰς ἐπομένους περιέργους λεπτομερείας περὶ τῆς ἀλιείας τῆς φαλαίνης.

«Μέχρι τοῦδε εἶδομεν 7 ἢ 8 φαλαίνας ἀνηκούσας εἰς διακεκριμένα εἶδη. Χάρις τῷ κ. Foyn ἠδυνήθημεν νὰ ἀνατάμωμεν ἐν δεῖγμα ἐξ ἑκάστου εἶδους. Ἴδου πῶς ἀλιεύουσιν ἐνταῦθα τὴν φάλαιναν. Ὁ κ. Foyn ἔχει τρεῖς ἐλικοκινήτους ἀτρακτάτους, 20 μέτρων μήκους καὶ ταχυπλόους. Τὰ πλοῖα ταῦτα φέρουσιν ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐν βαρῷ τηλεβόλον στρεφόμενον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Κατὰ τῆς φαλαίνης πυροβολοῦσι συνήθως εἰς ἀπόστασιν 30 μέτρων. Τὸ βλήμα τοῦ τηλεβόλου τούτου εἶνε τεχνικώτατον ὄργανον, συγκείμενον ἐκ τριῶν τεμαχίων, ἧτοι 1ον ἐκ σιδηρᾶς αἰχμῆς προσηρτημένης ἐπὶ μύδρου, 2ον ἐκ μύδρου ἢ βόμβας προσηκολλημένης ἐπίσης ἐπὶ τετρακλόνου

κάμακος. Ἄμα φάλαινά τις εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν βολῆς, πυροβολοῦσιν ἀμέσως κατ' αὐτῆς. Τῇ βοηθείᾳ τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς ἢ βόμβας εἰσέρχεται εὐκόλως, ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τοῦ κάμακος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ζῶον πληγωνόμενον ζητεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλ' οἱ κλάδοι τοῦ κάμακος ἀποσπῶμενοι θέτουσιν εἰς ἐνέργειαν σφύραν τινά, ἧτις κρούει τὸ καψύλιον τοῦ ἐναύσματος καὶ ἡ βόμβα ἐκρήγνυται. Ἡ φάλαινα φονεύεται ἐν τῷ ἄμα. Τότε περῶσιν ἄλυσιν διὰ τῆς βίνας ἢ διὰ τῶν πτερυγίων τοῦ κήτους καὶ ἐξάγουσιν αὐτό. Ἡ μεγαλύτερα ἐξ ὧν εἶδον εἶχεν 22 μέτρων μῆκος».

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

— Πιές μου, ποτάμι, ποῦ τρελλὰ μέσα ἔς τὸν κάμπο τρέχεις
Καὶ τόσαις ἐμορφιαῖς τῆς γῆς μετὰ τὰ νερά σου βρέχεις,
Γιατὶ μᾶς ψάλλεις Ὀλιβερό σκοπὸ μετὰ τῆ φωνή σου;
Ποῖος ἄλλος ζῆ τέτοια ζωὴ γλυκεῖα ἄν τῆ ζωῆ σου;

Κ' ἐκεῖνο ἀποκρίθηκε.— Τί εὐτυχία ἔχω,
Ἄφου ἡ μοῖρα μοῦγραψε αἰώνια νὰ τρέχω; . . .
Ἄν βοδοδάφνας γέροντες μετὰ χάρι ἔς τὰ νερά μου,
Ἄν λυγαριὰς καὶ ἀγράμπελας ἀνοίξουν ἔς τὰ πλευρά μου,
Μῆπως μπορῶ νὰ ταῖς χαρῶ καὶ νὰ ταῖς ἀγαπήσω;
Περῶ, ταῖς βρέχω μὲ στιγμὴ καὶ ταῖς ἀφίνω πίσω.

Καὶ τὸ ποτάμι ἔπερασεν καὶ ἀφίνει τὸν διαβάτη
Μὲ πικραμένῃ τὴν καρδίᾳ, μετὰ δακρυσμένο μᾶτι·
Γιατὶ μὲ μῦσιν, μὲ σκληρῇ ἰδέᾳ τὸν τρομάζει,
Πῶς καὶ ἡ δική του ἢ ζωὴ μετὰ τὸ ποτάμι μοιάζει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μονομαχία.

Δύο πρῶν φίλοι, ἐχθροὶ δὲ σήμερον, πρόκεινται νὰ συναντηθῶσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς.

«Ὅλα εἶνε ἔτοιμα· τὰ πιστόλια γεμάτα, οἱ δὲ μάρτυρες καὶ ἀντίπαλοι ὠχροὶ ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἀίφνης εἰς τῶν ἀντιπάλων λέγει πρὸς τὸν ἄλλον·

— Ἐπιμένεις λοιπὸν ἀκόμη εἰς ὅ,τι εἶπες;

— Ἐγώ; Καθόλου.

— Τότε γιατί νὰ μονομαχήσωμεν;

— Γιὰ νὰ δεῖξωμεν ὅτι δὲν φοβοῦμεθα.

— Καλλίτερα δὲν γινόμεθα πάλι φίλοι;

— Βέβαια, καὶ ἐγὼ τὸ θέλω. Ὅπωςδήποτε ὁ μὶς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου.

— Ἀλήθεια, ἔχεις δίκαιον. Λοιπὸν, μείνε σύ, ἐγὼ φεύγω.

*
* *

Ἡ μικρὰ Λίτσα εἶχε θυμώσει πολὺ τὴν μητέρα τῆς.

Ἐπομένως εἰς τὸ γεῦμα φοβεῖται ὅτι θὰ χάσῃ τὰ φροῦτά τῆς.

Τῶντι μάλιστα τὰ ἔφεραν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ μητέρα μετὰ τόνον ἐπιπληξέως τῆς λέγει·

— Ἄν ἐσὺ τώρα εἶχες ἓνα τέτοιο κακοκόριτσο, τί θὰ ἔκανες;

— Ἐγώ; θὰ τῆς ἔλεγα.— Ἐλα, πάρε πλέον και σήμερα, μὰ ἂν τὸ ζινακάμης! . . .

*
**

Ἡρώτα τις ἄλλον·

— Ποία διαφορά μεταξύ πολιτισμοῦ και βαρβαρότητας;

— Ἀπλούστατον πρᾶγμα· πολιτισμὸς εἶνε νὰ φονεύῃ τὸν ἐχθρὸν σου διὰ σφαίρας κανονίου εἰς 6,000 μέτρων ἀπόστασιν, βαρβαρότης δὲ νὰ τοῦ κόπτης τὴν κεφαλὴν διὰ σπάθης!

*
**

Ἄν αἱ γυναῖκες περιποιῶνται πολὺ τὸ κάλλος των, αἰτίαι τούτου εἶνε ὅτι ἐξ ὅλων τῶν πλεονεκτημάτων των τοῦτο πρὸ πάντων ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Δύναμις βεβαίως, και δύναμις ἰσχυρά· εἶνε ἡ παιδεία, ἀλλ' ἰσχυροτέρα πολὺ και καθ' ὑψηλὴν ἔννοιαν εἶνε ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος. Ἡ εὐφυΐα ἄνευ καρδίας, ἡ διάνοια ἄνευ χρηστότητος, ἡ ἐπιδεξιότης ἄνευ ἀγαθότητος, χορηγοῦσι βεβαίως δυνάμεις τινάς· εἰσὶν ὅμως δυνάμεις πονηραὶ, και ὅσην εὐχαρίστησιν ἢ διασκεδάσιν και ἂν παρέχωσιν ἡμῖν, ἀδυνατοῦμεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ θαυμάσωμεν αὐτάς, ὅπως ἀδυνατοῦμεν νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἐπιδεξιότητα βαλαντιοτόμου ἢ τὴν ἀκρίβειαν πρὸς τὸ σκοποβολεῖν τῶν ληστών. Ἡ φιλαλήθεια, ἡ τιμιότης, ἡ ἀγαθότης εἰσὶν ἀρεταί, αἵτινες δὲν στολιζοῦσιν ὡς παράσημον τὸ στήθος τοῦ τυχόντος, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὴν οὐσίαν τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρος· και ὅστις, ἐκτὸς τούτων, κέκτηται και τὸ προτέρημα τῆς σταθερότητος εἰς τὰς ἀποφάσεις, ἔχει ἀκαταμάχητον δύνάμιν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ, πρὸς ἀντίστασιν κατὰ τοῦ πονηροῦ, δύνάμιν τέλος πρὸς γενναίαν κατὰ τῆς πενίας και τῆς μοίρας πάλην. (Συάιλς).

* * * Ὅ,τι βλέπομεν τιμῶμενον και βραβεύομενον ἐν τῇ πόλει, εἴτε ἀγαθὸν εἶνε εἴτε κακὸν, ἐκεῖνο βλέπομεν και αὐξανόμενον και ἐκτεινόμενον περαιτέρω.

* * * Οὐδὲν ὑπάρχει φορτίον βαρύτερον γυναικὸς πρὸς πολλὴν φροῦσης. (Ἀντιφάνης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡγγέθη ἐκ Πεκίνου, γράφει ὁ «Αἰὼν», ὁ αἰφνίδιος και ἀπροσδόκητος θάνατος τῆς αὐτοκρατορίας τῆς «Ἀνατολικῆς Σκιαδος», συγχρόνως δὲ γνωστὸν ἐγένετο, ὅτι και ἡ αὐτοκρατορία τῆς «Δυτικῆς Σκιαδος» νοσεῖ ἐκ μαρasmus ὁ, και ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆς ἐμπνέει ἀνησυχίας. Οἱ Σῖναι ἰατροὶ ἐξαντλήσαντες πάσας τὰς θεραπείας τῆς τέχνης αὐτῶν, χωρὶς οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν ἐνδοξὸν ἀσθενή,

προσέφυγον ἐν ἀπελπισίᾳ εἰς τοὺς ξένους ἰατροὺς, ἀπ' ὧν ἠτήσαντο νὰ μάθωσι τίνα φάρμακα ξένα δύνανται νὰ χορηγηθῶσι κατὰ τὰς ἐνδείξεις τῶν σινικῶν ἰατρικῶν θεωριῶν. Ἰδιαιτέρᾳ δ' ἀλληλογραφία, ἀποσταλεῖσα ἐκ Σιγκαῆς εἰς τὸ Parliament τῶν Παρισίων, περιέχει περὶ τούτου τὰς ἐξῆς περιεργούς ἐξηγητικὰς πληροφορίας :

«Οἱ πρότοι κάτοικοι τῆς Ἀνατολῆς ἐλάτρουσαν ἀνέλαθεν τὸν ἥλιον, ὡς τὴν πηγὴν ὕλων τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ μεσημβρία, τὸ μέρος δόθεν ἔρχονται αὐτοῖς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, ἀπατέλεσε πάντοτε τὸ κύριον σημεῖον, τὸ μέρος τῆς τιμῆς, πρὸς ὃ στρέφουσι ὅπως ἴδωσιν ἐρχόμενος τοὺς ξένους αὐτῶν. Μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ὡς φυσικὸν, κατέστη σεβαστὴ ἡ ἀνατολή, τὸ μέρος ἐξ οὗ καθ' ἑκάστην πρωτὴν ἀνέρχεται ὁ ἥλιος, και ἐπὶ τέλει ἡ δύσις, τὸ μέρος ἐνθα ἐξαφανίζεται. Ἐντεῦθεν τὰ ἀνάκτορα, αἱ οἰκίαι, αἱ αἵθουσαι τῆς ὑποδοχῆς ἐν Σινικῇ εἰσὶν ἐστραμμέναι ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν. Ἄν πρόκειται ὑποδοχὴ ξένου, ὁ οἰκοδεσπότης λαμβάνει θέσιν πρὸς τὸ κατώτερον μέρος, πρὸς ἄρκτον, ἀντιμετωπίζων τὴν μεσημβρίαν, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ κυρία εἰσοδος, δι' ἧς βαίνει πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐρχομένου· τίθησι δ' αὐτὸν ἀκολουθῶς πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμὰς, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἐκτιμῆσεως, ἢν θέλει νὰ ἐπιδείξῃ αὐτῷ, τῆς ἀριστερᾶς οὐσῆς ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Σῖναις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐν Εὐρώπῃ συνθηλας, θέσεως τιμητικῆς. Ἡ σπουδαιότης τῶν προσώπων, ἅτινα εἰσὶ δεκτὰ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον, δεικνυται διὰ τῶν λέξεων «Ἀνατολή» ἢ «Δύσις», δεξιᾶ ἢ ἀριστερᾶ. Οὐδόλως παράδοξον οὕτω, ὅτι ἐκ τῶν πολλοτάτων γυναικῶν τοῦ αὐτοκράτορος ἡ πρώτη ἐν τιμαῖς λαμβάνει τὸν τίτλον τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Ἀνατολικῆς Σκιαδος, και ἡ δευτέρα τὸν τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Δυτικῆς Σκιαδος. Αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος αὐτοκρατορίαι εἰσὶ χῆραι τοῦ αὐτοκράτορος Τιέν-Τόγκ, ἀποβιώσαντος τῷ 1861, βραχὺ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τοῦ Πεκίνου, ἐκ τῆς λύπης, ὅτι ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Μανδσοῦραν, ἐγκαταλείπων τὴν πρωτεύουσάν του εἰς τοὺς νικηφόρους στρατοὺς τῶν βαρβάρων τῆς Δύσεως. Ἐκ τῆς πρώτης σύζυγου αὐτοῦ, τῆς αὐτοκρατορίας Τζέ-Κναι, δὲν ἀπέκτησε διάδοχον, ἀλλ' ἀπέκτησε τοιοῦτον ἐξ ἄλλης τῶν γυναικῶν του, τῆς αὐτοκρατορίας Τζέ Σι, ὀνομασθέντα Τόγκ-Τζέ. Τὸ εὐτυχὲς τοῦτο γεγονός ἐπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ ἀπονεμηθῇ εἰς τὴν μητέρα τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου ὁ τίτλος τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Δυτικῆς Σκιαδος. Ἡ πρώτη, ἢ ὁ υἱὸς τῆς δευτέρας ὠφείλε νὰ θεωρῆ, νὰ ἀγαπᾶ και νὰ τιμᾶ ὡς ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα, ἔφερε τὸν τίτλον τῆς νομίμου συζύγου, τὸν τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Ἀνατολικῆς Σκιαδος. Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος Τιέν Τόγκ, ὁ νεὸς πρίγκηψ Τόγκ Τζέ δὲν εἶχε συμπληρώσει ἐτι τὸ ἕκτον ἢ ἑβδόμον τῆς ἡλικίας